

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Małgorzata Ziiolecka

Małgorzata Winkler - Galicka

3 Protokolant: prot. sąd. Angelika Kubiaczyk

5przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Edyty Tomczak

6po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2022 r.

sprawy R. M.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

7od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 66/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 380 zł, do tej kwoty podwyższając także opłatę należną za I instancję.

Małgorzata Winkler - Galicka Hanna Bartkowiak Małgorzata Ziiolecka

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1014/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 66/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia - art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wynikających z materiału dowodowego wątpliwości w szczególności:</p> <p>a) tego, że nie było żadnych świadków oraz innych dowodów bezpośrednich lub pośrednich transakcji narkotykowych pomiędzy oskarżonym a T. T.,</p> <p>b) tego, że z dowodów przeprowadzonych w toku postępowania nie można ustalić, że doszło do transakcji narkotykowych pomiędzy w/wym, jaka była ich ilość oraz kiedy i gdzie miały mieć miejsce,</p> <p>c) tego, że z dowodów przeprowadzonych w toku postępowania nie można ustalić jaką ilość narkotyków oskarżony miał sprzedać T. T. oraz za jaką cenę,</p> <p>d) tego, że z dowodów przeprowadzonych w toku postępowania nie można ustalić, czy w okresie objętym zarzutem świadek T. T. miał zachowaną zdolność postrzegania i odtwarzania faktów,</p> <p>e) tego, że z dowodów przeprowadzonych w toku postępowania nie można ustalić,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>iż w toku postępowania przygotowawczego, w szczególności w czasie składania wyjaśnień świadek T. T. miał zachowaną zdolność postrzegania i odtwarzania faktów,</p> <p>f) tego, że z dowodów przeprowadzonych w toku postępowania nie można ustalić, że świadek T. T. miał w telefonie numer do oskarżonego, co rzekomo świadczy o przeprowadzaniu transakcji narkotykowych,</p> <p>oraz poprzez pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego:</p> <p>g) faktu, że oskarżony sprzedawał świadkowi T. T. soki i owoce w okresie objętym zarzutem,</p> <p>h) stanu zdrowia psychicznego świadka T. T. w okresie objętym zarzutem oraz w czasie składania wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego,</p> <p>i) faktu silnego uzależnienia świadka T. T. od substancji psychoaktywnych w okresie objętym zarzutem</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zgłoszony przez obrońcę zarzut zasadniczo sprowadzał się do kwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodu w postaci zeznań i wyjaśnień T. T., które stały się podstawą czynionych ustaleń faktycznych, a odrzuceniu części tych, które przemawiały na korzyść podsądnego. W pierwszym rzędzie apelujący wskazał na naruszenie art. 5 § 2 kpk, co nie było do końca</p>		

właściwe, gdyż zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk nie może być stawiany łącznie z obrazą art. 7 kpk, a to z tego powodu, iż naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i zgodnie z art. 7 kpk ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie równoprawne wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości, niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2022 r., sygn. akt II KK 263/22, Legalis nr 2764065. Z pewnością przepis ten nie stanowi nakazu uniewinnienia oskarżonego w każdej sytuacji, gdy w sprawie został przedstawiony materiał dowodowy sprzeczny w wymowie. Nie może być wątpliwości co do tego, że sąd prowadzi tak długo postępowanie dowodowe, aż ustali prawdziwy przebieg wydarzeń, a więc rozwieje swoje wątpliwości w tym zakresie. Tylko jeśli rezultaty prowadzonego postępowania dowodowego nie usuną takich wątpliwości – może wchodzić w grę instytucja z art. 5 § 2 kpk. Natomiast w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego czy też świadka, należy dokonać swobodnej oceny dowodów zgodnie z zasadą z art. 7 kpk, zaś rozstrzygnięciu powstających wątpliwości służy w pierwszej kolejności inicjatywa dowodowa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt V KK 136/21, Legalis nr 2714190).

Mając na względzie powyższe rozważania, należało stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie nie zaistniały takie niedające się usunąć wątpliwości, których rozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego zgodnie z zasadą in dubio pro reo, prowadziłyby do uwolnienia go w ogóle od odpowiedzialności karnej. Dowody zgromadzone w niniejszej sprawie, trafnie ocenione przez Sąd Rejonowy z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw z art. 7 kpk, pozwalały bowiem na ustalenie stanu faktycznego inkryminowanych wydarzeń, a następnie przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej za przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk. Tylko natomiast w zakresie dotyczącym liczby transakcji sprzedaży amfetaminy, co za tym idzie ilości nabytych od oskarżonego narkotyków oraz jego świadomości co do dalszego ich przeznaczenia, Sąd Rejonowy zastosował art. 5 § 2 kpk, co z racji kierunku wniesionego środka odwoławczego (na korzyść oskarżonego) nie mogło zostać wzruszone poprzez przyjęcie mniej korzystnych ustaleń w tym zakresie.

W pierwszym rzędzie zatem należało zająć się zasadnością podważanego w apelacji dowodu z pomówienia, które, co nie ulega wątpliwości, było w rozpatrywanej sprawie dowodem wiodącym. Sąd Okręgowy nie podzielił tego stanowiska, uznając je za wybiórcze, subiektywne i nieprzekonujące. Oczywiście zgodzić się należy z tym, że pomówienie jako dowód wymaga szczególnie starannej oceny i weryfikacji w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym i

okolicznościami sprawy, a przytoczone przez skarżącego jedno z wielu orzeczeń w tej materii, zasługiwało na uwagę i akceptację. Jednocześnie warto przypomnieć, że „Pomówienie, czyli obciążanie innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami, nie może być więc z góry traktowane z nieufnością, uznawane za dowód "niepełnowartościowy" i sprowadzane do pojęcia fałszywego oskarżenia.” (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 listopada 2019 r., II AKa 633/19, KZS 2020/1/42).

Mając to wszystko na względzie Sąd odwoławczy uznał za Sądem Rejonowym, że wypowiedzi procesowe T. T., w których wskazywał na dokonywane w określonym przedziale czasowym nabycia środków psychotropowych w postaci amfetaminy od oskarżonego były pełnoprawnym dowodem, wskazującym na sprawstwo oskarżonego R. M.. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła bowiem zarzutów apelującego aby wyjaśnienia i zeznania T. T. cechowały niekonsekwencja, sprzeczności, czy brak logiki. Przeciwnie, T. T. od pierwszych swoich wyjaśnień po zatrzymaniu, które miało miejsce w dniu 8 czerwca 2016 r. prezentował niezmienną postawę procesową ujawniając mechanizmy obrotu potężnymi ilościami narkotyków, podając osoby i okoliczności zaangażowane w ten proceder. Czynił to stopniowo i systematycznie, jak sam podkreślał mając świadomość, że chcąc skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary na

podstawie art. 60 kk nie może skłamać. Jak wynika ze sprawy Sądu Okręgowego w Poznaniu prowadzonej pod sygn. III K 419/20, w/wym otrzymał wyrok skazujący z zastosowaniem art. 60 § 5 kk (wyrok z dnia 18 stycznia 2021 r.), w tym także za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk polegający na nabywaniu od R. Z. (takie nazwisko nosił oskarżony przed zmianą w dniu 28 lutego 2018 r. na M.) w okresie od października 2013 r. do lipca 2014 r. amfetaminy, w ilościach po 50 gramów jednorazowo, łącznie nie mniej niż 550 gramów (jeden z elementów czynu z pkt VIII zarzutów). Jest też niewyjętym, że wskazania dowodowe pomawiającego T. T. pozwoliły na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej szeregu osób za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na co wskazują odpisy dokumentów urzędowych załączone do akt niniejszej sprawy (wyroki karne, protokoły z rozpraw SO Poznań). Z oczywistych względów T. T. był zainteresowany wynikiem tych postępowań lecz bezpodstawnym jest upatrywanie w tym celowego, fałszywego obciążenia R. M. przez w/wym. Nie dziwi przy tym, że T. T. wskazywał na art. 60 kk jako możliwość zdecydowanie łagodniejszego potraktowania go przez organy sądowe gdyż w czasie składania wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym był o tej instytucji wiele razy pouczany przez prokuratora, co wynika wprost z protokołów tych czynności z jego udziałem (np. k. 105, 165). Poza tym lektura wyjaśnień T. T. składanych na etapie śledztwa prowadzi do wniosku, że w morzu ujawnianych przez niego okoliczności handlu

narkotykami, o którym było mu wiadomo i w którym sam czynnie uczestniczył, wątek z zakupami amfetaminy od oskarżonego był zaledwie niewielkim i krótkim wycinkiem. Racjonalnie rozumując, mało znaczące w całokształcie sprawy byłoby zatem takie wydumane oskarżenie R. M.. Co istotne, T. T. wskazał osobę, przez którą poznał oskarżonego, wyjaśnił logicznie dlaczego potrzebował nowego dostawcy (poprzedni K. L. ps. (...)) został zatrzymany przez CBŚ dnia 2 października 2013 r.- vide k. 8 teczka osobowa nr 45 dotycząca R. Z. ps. (...)), podawał też gdzie odbywały się transakcje i kto był przy tym obecny. Potwierdzeniem wiarygodności omawianego dowodu osobowego jest zaś ujawniony w telefonie T. T. w spisie kontaktów, numer telefonu należący do oskarżonego z nazwą (...) (k. 53v) oraz pośrednio także wyjaśnienia S. K. ps. (...), który potwierdzał wskazania T. T. co do towarzyszenia w/wym przy odbieraniu narkotyków, ich sprzedaży bardzo wiele razy (vide: protokoły jego przesłuchania w sprawie o sygn. PK X WZ Ds. 39.2016, tom II akt Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K 66/20). Przy czym, w tym przypadku należało uwzględnić okoliczność podawaną przez T. T., że człowiek ten nie był obecny przy samych transakcjach, nie przyjeżdżał na teren posesji oskarżonego, a oczekiwał przy sklepie spożywczym w wiosce, gdyż świadków nie życzył sobie oskarżony. Również osoba, która miała poznać T. T. z oskarżonym R. M. została ustalona i przesłuchana w niniejszej sprawie. Jest to świadek J. D. ps. (...), na którego temat wszystkie podawane przez T. T. dane określające jego osobę,

czym zajmuje się zawodowo i także fakt udzielania mu i wspólnego zażywania narkotyków okazały się prawdziwe. Ustalono też ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony i J. D. znają się bardzo dobrze od dzieciństwa, choć obaj deklarowali, że od dłuższego czasu nie mają ze sobą kontaktu. Świadek J. D. co prawda nie potwierdził aby to on skontaktował T. T. z oskarżonym ale w swoich zeznaniach z postępowania przygotowawczego przyznał, że wiedział o znajomości „(...)” (ps. (...) T.) z (...) (ps. (...) M.) bo „tutaj wszyscy się znają”(k. 186). Kontynuując wątek znajomości oskarżonego z T. T. należało za Sądem Rejonowym negatywnie odpowiedzieć na pytanie czy ci mężczyźni byli skonfliktowani, czy istniały podstawy, które uzasadniałyby nieprawdziwe obciążenie oskarżonego udziałem w handlu amfetaminą. Zakup owoców czy soków przez T. T. od oskarżonego miał miejsce kilkakrotnie i było to, jak przyznał dopiero zapytany o to jako świadek T. T., tylko przy okazji nabywania amfetaminy u oskarżonego. W tym zakresie apelujący poza słowami oskarżonego z rozprawy nie przedstawił żadnej kontrargumentacji, bezpodstawnie podważając twierdzenia T. T.. Na podkreślenie zasługuje też fakt, że T. T. w czasie konfrontacji z oskarżonym, która miała miejsce gdy już uchylono wobec niego tymczasowe aresztowanie, w całej rozciągłości podtrzymał obciążające podsądne okoliczności.

Wreszcie, odnosząc się do kondycji psychicznej pomawiającego oskarżonego T. T. Sąd Okręgowy nie podzielił wątpliwości obrońcy aby silne uzależnienie w/wym od substancji psychoaktywnych w

okresie objętym zarzutem ani jego stan zdrowia psychicznego w czasie składania wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego stanowiły okoliczności poddające w wątpliwość jego zdolność czynienia spostrzeżeń i ich odtwarzania. Po pierwsze myli się skarżący, że Sąd I instancji zupełnie pominął ten aspekt w swoich rozważaniach przy dokonywanej ocenie dowodów, gdyż przeczy temu treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy nie czynił co prawda w tej kwestii osobnych rozważań, co wynikać może z faktu, że obrona nie eksponowała tego zagadnienia na etapie rozpoznawczym ale zarazem jego stanowisko było wystarczająco klarowne w swej wymowie. Po drugie, zauważyć należy, że te same pomówienia T. T. były przedmiotem oceny przez szereg orzekających składów sędziowskich, w których dowód ten był podstawą oskarżenia innych osób zaangażowanych w proceder handlu wieloma środkami narkotycznymi i nie zdarzyło się aby skutecznie poddano w wątpliwość prawdziwość przekazywanych przez przesłuchiwanego treści. Po trzecie, Sąd odwoławczy po dokonaniu pogłębionej analizy podniesionych w tym zarzucie kwestii stwierdził, że wynikające z materiałów dowodowych, w tym wskazań T. T. uzależnienie od narkotyków i jego wpływ na zapamiętywanie i odtwarzanie faktów będących przedmiotem zainteresowania organów ścigania, nie podważało wartości dowodowej jego wyjaśnień, a tym bardziej późniejszych zeznań. Istotny jest przy tym to, że T. T. pozostawał w izolacji więziennej od 8 czerwca 2016 r. i od tego momentu zaprzestał zażywać te szkodliwe substancje, jak sam stwierdził,

uratowało mu to życie. Jako podejrzany był przesłuchiwany przez prokuratora prowadzącego śledztwo, gdzie w protokołach odnotowywano jego samopoczucie i wówczas nie stwierdzono przeciwwskazań zdrowotnych by prowadzić czynności z jego udziałem. Przykładowo podczas przesłuchania w dniu 3 sierpnia 2016 r. w/wym przyznał, że w związku z odstawieniem narkotyków przypominają mu się stopniowo różne szczegóły. A Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu śledząc treść jego ówczesnych wyjaśnień ocenił, że były one składne, logiczne i wypełniane szczegółami. Co równie istotne T. T. nie leczył się psychiatrycznie, to postępowanie sądowe również nie dało podstaw aby poddawać w wątpliwość jego zdolność zapamiętywania i odtwarzania faktów. Obecnie T. T. pracuje jako kierowca zawodowy, zerwał z narkotykami w połowie 2016 r. Można ponadto dodatkowo powołać się na zeznania T. T. złożone na ten temat na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Poznaniu dnia 16 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. III K 41/20 przeciwko A. S. i inni, który to dokument Sąd I instancji ujawnił i zaliczył w poczet materiału dowodowego wydając kompleksowe postanowienie w tym przedmiocie na rozprawie dnia 8 kwietnia 2022 r. Tam T. T. dość szczegółowo wypytywany o te kwestie odpowiadał, że urojenia występowały u niego po zażyciu dużej dawki narkotyku, a następnie ustępowały, pamięć mu się poprawiała w miarę upływu czasu i robienia ćwiczeń dla odbudowy neuronów (k. 615-616). Jednocześnie nie stwierdzono sprzeczności pomiędzy powyższymi wskazaniami a zeznaniami świadka T. T. przed Sądem Rejonowym

w dniu 29 października 2021 r., gdzie dostrzeżone rozbieżności co do ilości transakcji z oskarżonym, wagi nabytych narkotyków w postaci amfetaminy próbował tłumaczyć ewentualną pomyłką przy podawaniu danych, pytaniem go z zaskoczenia w postępowaniu przygotowawczym, wreszcie też już niepamięcią takich szczegółów z uwagi na upływ czasu. Ta ostatnia okoliczność dotyczyła także podkreślanej w apelacji, a występującej niepewności co miejsca gdzie świadek zapoznał się z oskarżonym. Było to zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i nie przekreślało wiarygodności całości jego zeznań i wyjaśnień. Wszystkie powyżej wspomniane aspekty nie dały więc powodów do zdyskwalifikowania zeznań i wyjaśnień T. T. jako niewiarygodnych, wątpliwych. Doprowadziły one jedynie do umniejszenia liczby transakcji i ilości zakupionej u oskarżonego R. M. amfetaminy, wedle najbardziej dla podsądnego korzystnej wersji. W tym wypadku zatem, jak już wyżej wspomniano zasadnie Sąd I instancji występujące w tym zakresie nie dające się bardziej usunąć wątpliwości poczytał na korzyść oskarżonego. Przypisał mu zatem minimalną liczbę transakcji o jakich mówił świadek trznadel tj. 4 oraz najmniejszą ilość sprzedawanego T. T. narkotyku, tj. po 50 gram jednorazowo po 750 zł. Warto tu podkreślić, że co do płaconej stawki za 50 gram amfetaminy od oskarżonego zeznania świadka były niezmiennie przez cały proces, stanowiąc dodatkowy punkt wzmacniający jego wersję. Przeprowadzona weryfikacja tego dowodu czyniła zatem zadość przepisowi art. 7 kpk i została w pełni zaaprobowana

przez organ odwoławczy, a dodatkowo jeszcze rozbudowana w instancji odwoławczej z uwagi na sformułowane zarzuty apelacyjne.

Rozpatrując zarzut z tej kategorii obrazy prawa procesowego nie można zapominać o tym, że obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego, ale także skarżącego. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia środka odwoławczego oparcie się przez jego autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień – i to rażących – w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu meriti, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 422/20, Legalis nr 2532477). Poza tym dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 7 kpk nie jest wystarczające samo wykazywanie, że określona grupa dowodów pozwala na przyjęcie, iż zdarzenie mogło mieć inny, alternatywny przebieg (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 46/21, Lex nr 318914). Apelujący nie zdołał zaś wykazać, że dowód w postaci zeznań i wyjaśnień świadka T. T. powinien zostać skutecznie odrzucony.

Kontrola odwoławcza nie wykazała też słuszności zgłoszonego zarzutu naruszenia art. 4 kpk, albowiem przekonanie sądu o wiarygodności jednych

dowodów i niewiarygodności innych pozostawało pod ochroną art. 7 kpk było poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy oraz rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk).

Organ odwoławczy nie stwierdził także naruszenia art. 410 kpk, ponieważ podstawę wyroku, wbrew odmiennym wskazaniom skarżącego, stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Warto jeszcze tutaj dodać, iż z naruszeniem art. 410 kpk mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. W żadnej mierze dokonanie przez sąd oceny dowodów i oparcie się na określonych z nich, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji tego przepisu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt II AKa 57/21, Lex nr 3247537).

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. M. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

ponownego rozpoznania Sądowni I instancji.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z tych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność powyższego zarzutu. W badanej sprawie nie zaistniały żadne takie wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego w sposób oczekiwany przez apelującego. Wobec tego obiektywnie rzecz biorąc nie było powodów by w jakikolwiek sposób ingerować w orzeczenie Sądu Rejonowego, które było obiektywne, słuszne i sprawiedliwe. Nie stwierdzono przy tym aby zachodziły przesłanki z art. 437 § 2 zd. 2 kpk warunkujące ponowne procedowanie przez Sąd I instancji i prowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia – art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez jednostronną i dowolną ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego, w szczególności a) ocenę wyjaśnień oskarżonego, uznanie ich za wiarygodne jedynie w części,</p> <p>b) ocenę zeznań i wyjaśnień świadka T. T., uznanie ich za wiarygodne w całości,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	c) ocenę zeznań świadka J. D., uznanie ich za wiarygodne jedynie w części	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności stanowiska apelującego odnośnie dokonania przez Sąd I instancji nieprawidłowej i sprzecznej z dyrektywami z art. 7 kpk oceny dowodów. Zarzut ten stanowi w zasadzie kontynuację zarzutu omówionego powyżej w pkt. 3.1. Odnośnie właściwej oceny zeznań i wyjaśnień świadka T. T. Sąd Okręgowy wypowiedział się powyżej i nie było powodów aby rozważania te powielać i do tych kwestii wracać.</p> <p>W dużej mierze w konsekwencji powyższego uznano, że nie zasługiwało na poparcie stanowisko obrońcy o pełnej wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, który nie przyznawał się do żadnego udzielania jakichkolwiek narkotyków T. T.. Dowód ten stanowił bowiem przeciwieństwo pomówienia T. T., które jak wykazał niniejszy proces, było szczerze i logiczne. Sąd I instancji zasadnie zatem podważył wyjaśnienia oskarżonego, który, co należy podkreślić, nieprzekonująco podawał przyczyny wizyt u niego T. T. oraz ich kontaktów telefonicznych. Apelujący był też niekonsekwentny w swej ocenie dowodów, skoro nie widział problemu w tym, że oskarżony nie potrafił podać kiedy i w jakich okolicznościach zapoznał się z T. T., a wyrzucił Sądowi Rejonowemu, że nie poddał w wątpliwość</p>		

zeznań T. T., który nie potrafił w sposób kategoryczny potwierdzić na rozprawie podanego wcześniej miejsca pierwszego spotkania z oskarżonym nie związanego jeszcze z zakupem narkotyków, co notabene było zrozumiałe z uwagi na upływ czasu. Nie zastanawiało również obrońcy to, że dopiero na rozprawie R. M. podawał bliżej, że ich spotkania w sadzie były związane z zakupem soków i owoców. Znamienne jest przy tym, że oskarżony nie umiał racjonalnie wytłumaczyć dlaczego miałby zostać bezpodstawnie pomówiony o udział w handlu narkotykami.

Poza tym za prawidłową uznać należało krytyczną ocenę zeznań świadka J. D., o którym wspomniano już też powyżej w tabeli 3.1. Sąd Okręgowy podziela zastrzeżenia Sądu Rejonowego odnośnie słabości tego dowodu, który w dużej mierze sprowadzał się do osobistej, wyraźnie negatywnej oceny T. T., a pamiętać przy tym trzeba, że również J. D. T. T. powiązał ze środowiskiem narkotykowym i miał w związku z tym sam postawiony zarzut karny z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk i za to został skazany (pkt XXI i 5 wyroku SO z dnia 18 stycznia 2021 r., sygn. III K 419/20). Ten brak obiektywizmu pogłębia jeszcze ustalenie o bardzo długiej znajomości świadka z oskarżonym R. M., co daje dodatkową motywację w pomocy oskarżonemu dla uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej. Tymczasem skarżący nie przedstawił żadnych takich argumentów, które rzeczowo i przekonująco podważałyby co prawda skrótowe ale jednak trafne twierdzenia Sądu I instancji w tym względzie.

<p>Podsumowując, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego była trafna i uwzględniała w odpowiednim stopniu zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, choć faktycznie w niniejszej sprawie należałoby oczekiwać bardziej rozbudowanej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku na temat oceny dowodów. Nie mniej jednak nie miało to przełożenia na zasadność wydanego wyroku, a uzupełniające rozważania dowodowe zostały dokonane przez Sąd II instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. M. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z tych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła by w toku procedowania Sądu Rejonowego doszło do obrazy reguł postępowania wyrażonych w art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk. Z tego powodu nie było żadnych powodów uzasadniających wydanie przez organ odwoławczy</p>		

orzeczenia reformatoryjnego, czy też kasatoryjnego.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w szczególności:</p> <p>a) błędne i dowolne ustalenie, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu w sposób opisany w zaskarżonym wyroku,</p> <p>b) błędne i dowolne ustalenie, że pomiędzy oskarżonym a świadkiem T. T. dochodziło do transakcji narkotykowych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W pierwszym rzędzie należało zauważyć, że przytoczony wyżej zarzut stanowił właściwie powtórzenie zarzutu błędnej oceny dowodów (zarzut naruszenia art. 7 kpk), gdyż poczynione ustalenia faktyczne co do winy i sprawstwa oskarżonego wynikały z dokonanej, określonej treści oceny dowodów. Sąd Okręgowy by nie powtarzać tego co zostało już omówione powyżej w uzasadnieniu (pkt 3.1. i 3.2.) akcentuje tu zatem, iż przeprowadzona kontrola instancyjna nie potwierdziła żadnego ze wskazań skarżącego co do weryfikacji materiału dowodowego i nie dostarczyła podstaw by w jakimkolwiek zakresie podważać trafność stanowiska Sądu niższej instancji zaprezentowanego w uzasadnieniu wyroku.</p>		

Co do wskazanych przez apelującego w pkt 1 lit. a) i b) błędów w ustaleniach faktycznych Sąd II instancji nie przyjął wybiórczej i jednostronnej argumentacji obrońcy o możliwej do zaistnienia sytuacji, że Sąd Rejonowy bezzasadnie przyjął za podstawę wyroku skazującego zeznania i wyjaśnienia pomawiającego oskarżonego świadka T. T.. Informacje pochodzące od tej osoby miały duże walory poznawcze, w wystarczającym stopniu pozytywnie zweryfikowane pozostałym materiałem dowodowym. Okazały się zatem pełnoprawnym dowodem oskarżenia, potwierdzającym transakcje narkotykowe z udziałem R. M..

Odmienne wskazania obrony miały charakter polemiczny, a przy tym nie dawały one spójnego obrazu, podbudowanego należycie dowodowo, który byłby przeciwwagą dla ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. M. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Żaden ze zgłoszonych alternatywnie wniosków nie zasługiwał na

uwzględnienie z przyczyn
 wyżej podanych i niezasadność
 omówionego w tym miejscu zarzutu.
 Wiarygodny materiał dowodowy nie
 pozwalał na wyciągnięcie innych
 wniosków niż ten, że oskarżony
 R. M. dopuścił się przypisanego
 mu w pkt 1 wyroku czynu.
 Odmienne stanowisko skarżącego
 nie zostało wystarczająco wykazane
 w świetle pozostałych wiarygodnych
 dowodów. A przede wszystkim,
 nie wytrzymało konfrontacji
 z dowodami przeciwnymi,
 świadczącymi na niekorzyść
 oskarżonego. Nie było zatem
 wystarczająco umocowanych
 podstaw dowodowych by czynić
 odmienne ustalenia faktyczne i z
 tego tytułu ingerować w zaskarżony
 wyrok.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońców oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku</p>	

poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Wymiar kary był dostosowany ze wszech miar do wszystkich okoliczności badanej sprawy i spełniał wszystkie cele kary. Wobec tego nie było żadnych powodów dla dokonywania jakiegokolwiek ingerencji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł [(20 zł to ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.), 30 zł za nową kartę karną, opłata wynika z § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 18 czerwca 2014 r., Dz.U. z 2014 r. poz. 861)].</p> <p>Ponadto na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzono oskarżonemu opłatę za II instancję w kwocie 380 zł.</p> <p>Do tej wysokości także, na podstawie art. 16 ust. 2 wyżej wskazanej ustawy o opłatach podwyższono opłatę</p>

za I instancję, gdyż Sąd Rejonowy błędnie określił jej wysokość na kwotę 280 zł, zapominając, że opłata od kary grzywny orzeczonej na podstawie art. 33 § 2 kk wynosi 20 % od kwoty wymierzonej grzywny, czyli w tym wypadku nie 100 zł lecz 200 zł. Do tego należało dodać opłatę 180 zł od wymierzonej kary pozbawienia wolności do 1 roku.

Sąd Okręgowy nie stwierdził przy tym takich wyjątkowych okoliczności, o których mowa w art. 624 § 1 kpk, które uzasadniałyby zwolnienie oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS

Małgorzata Winkler-Galicka Hanna Bartkowiak Małgorzata Ziółka